

Тог 20. септембра 2005. године у новосадској хали „СПЕНС“ мислили смо да је свему крај и да је „смак света“.

Све је и тада почело на сличан начин и све је личило на еуфорију која је завладала и пред ово Светско првенство. Играо се Европски шампионат у тадашњој Србији и Црној Гори, на клупи репрезентације седео је велики Жељко Обрадовић, екипа коју је предводио по именима била је „да се смрзнеш“ и сви су мислили да ћемо се прошетати до Београдске арене и злата.

А онда је, у осмини финала, уследио хладан туш против Француске у Новом Саду. И све се срушило. До Београда нисмо ни стигли, а једна сјајна генерација је завршила свој пут на веома ружан начин.

У сличну замку упали смо и пред ово првенство, а томе смо, по мало, допринели сви.

И ми, новинари, који смо „пумпали“ и правили притисак, и многи бивши и садашњи кошаркаши, који су радили сличне ствари, и светска кошаркашка јавност, која је нашу репрезентацију дизала у звезде, и навијачи репрезентације, који су хтели само највише постоље. Ништа мање од злата.

Фактички смо их сви већ видели са најсјајнијим медаљама око врата у Пекингу 15. септембра.

Нажалост — то се неће десити!

Због својих нереалних очекивања смо ставили превелико бреме на леђа оних којима заиста нема пуно тога да се замери.

А могло је тих дванаест момака да, једноставно, проведе ово лето са својим породицама на неким егзотичним дестинацијама.

Могли су да се одморе и напуне батерије за напорне сезоне које их чекају.

Могли су да се захвале на позивима и кажу — „Хајде, неки следећи пут“.

Нису то урадили. Играли су за Србију.

Победе и порази и добри и лоши резултати саставни су део спорта.

Тешко смо сви поднели оно што се десило против Аргентине! Ништа лакше од оне елиминације на Олимпијским играма у Атини, или већ поменутог Европског првенства у

Београду. И колико год смо тада мислили да је свему крај и да је смак света, данас, неких деценију и по после свега, требало би да, поучени искуством, знамо да није.

Знате за ону ситуацију када размазите дете, све му дате и навикнете га да се неке ствари подразумевају?

А онда оно одрасте и види да не може увек све да иде баш онако како жели! Да некада, просто, мораш да паднеш да би схватио своје лимите, да би устао и да би после тога био још јачи!

Е управо су нас тако размазили наши кошаркаши свих ових деценија. Навикли су нас на добре резултате и да се највиши пласман подразумева. И када се десе овакве ствари, онда нам се сруши цео свет и сви су нам криви — почев од селектора, преко играча и судија, до нас самих.

Али, не треба очајавати!

Некада су баш потребна оваква отрежњења — да би се ушло у свет одраслих! И да би се схватило да лопту кроз обруч тако добро не убацујемо само ми!

И нису ти сјајни момци напрасно заборавили да играју кошарку, нити је одједном Александар Ђорђевић, којег смо на претходним такмичењима ковали у звезде, толико лош и толико крив. Дешава се и најбољима. Мора једном да се деси. То је закон великих бројева!

Да ли Желимира Обрадовића памтимо по дебаклу у Београду, или по Атини 1995. и 1998, Аталанти 1996. и Шпанији 1997. године?

Да ли је важнији један неуспех од свих оних успеха и медаља које је донео овој земљи и нашој кошарци?

Да ли су три Салетова тренерска сребра мало и да ли их потире овај неуспех у Кини?

Да ли се сећамо колико смо се тешко пласирали на ово Светско првенство?

И да ли се сећамо где смо били на кошаркашкој мапи, док нас на исту није вратио Дуда Ивковић 2009. године са оним сребром у Пољској, а надовезао се Ђорђевић са свим медаљама освојеним од 2014. године до данас?

И не, ништа још није готово. Чекају нас још две утакмице које нам могу донети пласман на Олимпијске игре у Токију следеће године. Треба и даље веровати у момке.

Играће се добра кошарка овде још. Добијати и губити мечеви.

Падаће се и дизати из пепела.

Све је то живот. И све је то спорт!

И — све је то нормално!

(Спутњик)